

't Was oprecht gezellig in de grote keuken der Schaliënhoewe. Boer en boerin, kinderen, meiden en werklieden zaten aan de lange tafel, waar de heerlijke wafelen hen uitnodigden toe te tasten.

Men vierde Kerstavond.

De bazin had met Filomeen, de meid, de ganse namiddag voor 't blakend haardvuur gestaan.

Maar nu lagen ze daar de goud-gele wafelen, en suiker en boter moesten niet gespaard worden.

Bier schuimde in de stenen kannen. Er was overvloed hier. Boer en boerin, ofschoon spaarzaam, waren niet gierig. En ze hielden er aan hun arbeiders te onthalen en op een avond als deze, een feestavond die de eentonigheid van de winter brak.

En al hadden de eenvoudige werklieden der hoeve voor de schone natuur misschien geen oog, hierbinnen toch voelden ze al 't genot van de hoogdag, die nakend was.

Toen 't maal op de Schaliënhoewe afgelopen was, schaarden de mannen zich rondom de haard.

En 't gesprek rolde weldra over een gebeurtenis, die allerwegen de heftige verontwaardiging had opgewekt!

Nauwelijks was Siska, de arme meid der Beerselschrans, begraven of een nieuwe wandaad had de bewoners opgeschrikt.

Neen, mensenlevens waren er niet te betreuren. Maar er was heiligschennis gepleegd.

De rovers waren in de kerk van Heist gedrongen, na een raam verbrijzeld te hebben en hadden er kostbaar zilverwerk gestolen!

— 't Is wreed, sprak de boer. Wat zullen wij nog al horen! En die schelmen blijven lopen!

— De gerechtsdienaars maken zich niet druk om de binders. Commissaris Doremans bemoeit zich al meer met 's kosters dochter, op wie hij smoorlijk verliefd is, zei een der werklieden.

— En is dat met 's kosters toestemming? vroeg de boerin verwonderd. Zo'n Fransman, ten minste een Fransgezinde.

— De koster is niet zeer ingenomen met de vrijerij, maar hij is geen baas over zijn vrouw en dochter. De moeder wil de commissaris wel tot schoonzoon en de trotse dochter droomt al de vrouw te zijn van een hoog ambtenaar. Immers ze meent vast en zeker, dat Doremans het ver brengen zal.

— We hebben toch een flinke veldwachter, zei de boer, Pieter Deswert is niet bang.

— Dat is waar, stemde een der arbeiders toe. Maar wat kan hij alleen doen tegen een grote bende?

— 't Is waar! Wij beleven ongelukkige tijden! sprak de boer zuchtend.

— Kom, baas, geen droevige gedachten op dezen avond! zei zijn vrouw vrolijk. Laten we nu eens over de binders zwijgen! Kom Filomeen, zing eens een Kerstliedje! We zouden wel vergeten dat het morgen hoogdag is, nietwaar?

De avond werd met gekout en gezang verder doorgebracht.

HEC LEEMANS

100

BAKELANDT

ZITA op de planken

WINGERTS & WOUTER N.V.

Eindelijk vroeg de boerin :

— Wie gaat er deze nacht naar de kerk van Beersel ?

— Gij, in de eerste plaats, zei de baas. Ik weet, dat jij zeer wenst de heilige dienst bij te wonen.

— 't Is waar, maar...

— Geen maar, hernam de boer. Vrouwtje, jij gaat en ge neemt de kinderen mee.

— Ik zal thuis wachten, zei Filomeen, de meid.

— Dat is braaf, hernam de boer. Ook ik blijf thuis, want ik ben nog al verkouden en de nachtlucht pakt me te erg op de borst. De arbeiders kunnen allen meegaan... hoe meer volk op de weg hoe beter.

— Maar is dat wel veilig, één man op de hoeve ? vroeg de boerin ongerust.

— De binders zullen deze nacht niet komen, hoor ! Er is te veel volk op de weg. Ga dus gerust !

In de haard lag het kerstblok te vlammen en te knetteren.

— We zullen 't vuur aanhouden tot ge terug komt, beloofde de baas.

Toen het tijd werd, trokken de kerkgangers heen.

De baas sloot de deur achter hen en keerde in zijn zetel bij de haard terug.

't Was nu 't midden van de heilige Kerstnacht.

BAKELANDT

ZITA op de planken

THE FIRST EDITION OF THE
HABES CORPUS ACT
1769
HABES CORPUS ACT
1769

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955